

rører ved den nugældende Lovs Principper. Ved at kaste Forsikringspligten ogsaa over paa Privatmand, der ikke driver denne Virksomhed som Næring, kommer man helt bort fra Driftsudgiften, der kan overses og beregnes, Ansvaret lægges over paa mangfoldige af det daglige Livs almindelige Foreteelser, og Erstatningen vil her for den, den rammer, komme som et Lynnedslag, mod hvilket ingen Sikring har kunnet træffes gennem Tegning af Assurance. Af ny Arbejder, der skulle falde ind under den fremtidige Ulykkesforsikring, foreslaas bl. a. Kørsel, Transport af Varer, disses Ladning og Losning o. s. v. Ved dette i Forbindelse med den her omtalte Ændring til § 3 kan altsaa f. Eks. opstaa følgende: En Mand tager en Arbejder til at grave i sin Have. Bliver denne Arbejder ramt af et Ulykkestilfælde, saa har den Mand, som har antaget ham til at grave en Dag i sin Have, Erstatningspligt over for ham, han har at udrede Dagpenge, Erstatning for Invaliditet, eller, hvis han dør, Erstatningen paa 3,000 Kr. til de efterladte. En Mand lejer en Arbejder til at bære en Pakke i Byen eller til Stationen. Arbejderen bliver overkørt paa Vejen eller falder og kommer til Skade; saa er Manden, hvis Pakke han skulde besørge, erstatningspligtig. Og det er dog aabenbart, at han ikke forud har kunnet dække sig mod denne Risiko ved at gaa hen og tegne en Ulykkesforsikring for ham. En rejsende ankommer her til Byen med et Dampskib. Paa Dampskibet overgiver han sit Rejsegods til en Mand, som melder sig med Tilbud om at bære det. Denne Mand falder paa Dampskibsbroen, eller han bliver, naar han kommer ned paa Pladsen, overkørt af en Droske. Da er den rejsende, som har givet ham sit Rejsegods at besørge, erstatningspligtig over for ham eller hans efterladte, thi han er en Enkeltmand, som har beskæftiget en Arbejder ved Transport af Varer. Og hvilke Mærkværdigheder vilde ikke dette Princip medføre! En Gaardmand skal have hvidtet sin Husgavl, og han henvender sig til Mureren i sin Landsby. Har nu denne Murer en Medhjælper, og han sender denne Medhjælper hen at udføre Arbejdet, saa er Gaardmanden dækket, thi det er Mureren, som beskæftiger denne Arbejder, og Mureren, paa hvis Risiko Arbejdet udføres. Og Mureren har naturligvis sikret sig ved at tegne en Forsikring for en Mand eller to, hvor mange han nu beskæftiger. Men

kommer Mureren selv og udfører Arbejdet — og en Landsbymurer har jo oftest ingen Medhjælper —, saa er det Gaardmanden, som har Ansvar; hvis Mureren, naar han staaar paa Stigen og hvidter Gavlen, styrter ned og kommer til Skade, saa er det Gaardmanden, som er erstatningspligtig, thi det er ham, som har beskæftiget en Arbejder ved Bygningsarbejde. Eller en Mand skal flytte. En velhavende Mand, der bestiller en Flytteomnibus, kan være rolig, thi Kusken og Arbejderne ere da beskæftigede af den Vognmand, som ejer Flytteomnibussen, og det er Vognmanden, som har Erstatningspligten. Men er det derimod en fattig Mand, som ikke har Brug for en Flytteomnibus, men laaner en Trækkevogn og saa engagerer en arbejdsløs Arbejdsammerat til at hjælpe sig med Flytningen og med at bære Møblerne ned, saa bliver denne Mand erstatningspligtig, hvis hans Medhjælper kommer til Skade ved Flytningen. Han har beskæftiget en Arbejder ved Transport og er dermed erstatningspligtig over for denne, og økonomisk ruineret, hvis den anden kommer til Skade.

Det har jo mindre at sige, men jeg vil dog gøre opmærksom derpaa, at den gældende Lov indeholder flere Bestemmelser, som slet ikke vilde kunne blive staaende, hvis dette Forslag vedtoges. Forslagsstillerne have ikke været opmærksomme paa, at man ikke saaledes kan stikke ny Bestemmelser ind hist og her i en Lov og saa tro, at Loven i øvrigt kan blive som hidtil. Lovens § 4 næstsidste Stykke indeholder saaledes forskellige Bestemmelser om, hvorledes en Arbejdsgiver kan sikre sig imod, at et Erstatningsansvar falder uanet ned over ham. Han kan forlange Raadets Afgørelse af, hvorvidt den af ham drevne Virksomhed hører ind under denne Lov, og denne Afgørelse kan han derefter indanke for Indrigsministeren. Naar det er sket, ved han, hvad han har at holde sig til og kan tage sine Forholdsregler derefter, altsaa ved at tegne Forsikring, hvis han falder ind under Loven. Men denne Anvisning til at komme til Kundskab om og til autentisk at faa fastslaaet, hvorvidt man er erstatningspligtig eller ej, er naturligvis ganske betydningsløs, naar Erstatningspligten skulde, som af Forslagsstillerne foreslaaet, udvides til enhver privat Mand, der ved Lejlighed beskæftiger en Arbejder ved et Daglønsarbejde. Endvidere bestemmer § 4, sidste Stykke, at i